

Hồi thứ tám mươi hai

Dời chùa Linh Cảnh gặp đầu đà

Ngọc Lâm chậm rãi nói :

- Những mối oan nghiệt trên thế gian phải tìm đường hoá giải chứ mong trốn tránh thì không được đâu. Đã có nhân kia là sinh quả nọ. Nhân quả xưa nay là thế thế. Nghiệt đã theo mình, suốt đời mang lấy.

Hành Si lạy phục xuống đất nói :

- Lời giáo huấn của sư phụ thật là đúng lắm. Đệ tử hiểu rõ rồi .

Ngọc Lâm nói :

- Ta e rằng câu chuyện không phải dễ dàng như vậy. Người đã có vợ con từ trước, họ muốn tìm kiếm thì để họ tới đây. Đức Phật từ bi phổ độ chúng sinh. Họ oán hận người, muốn giết người cho được mới cam lòng thì người sửa mình tu tỉnh. Họ muốn giết người thì phải có nhân. Người trốn tránh họ thì cái nhân đó vẫn còn. Bằng người phái người đi giết họ thì mối oan nghiệt càng thêm thâm trọng.

Hành Si lưng toát mồ hôi đáp :

- Xin tuân lời sư phụ .

Vì Tiểu Bảo mắng thâm trong bụng :

- Tổ bà lão trọc này thật là khả ố ! Ta muốn thoá mạ lão, đánh giết lão thử xem lão có chửi đánh ta không ? Hay lão cứ để ta cắt bà nó cái đầu trọc lóc kia đi ?

Lại nghe Ngọc Lâm nói tiếp :

- Còn bọn lạt ma ở Tây Tạng mà muốn bắt người thì đó là bọn chúng gây nên tội nghiệt ý muốn tàn hại muôn dân để chiếm lấy thế giới mệnh mạng, thì ta không thể để chúng tự do làm cần làm bậy. Hiện giờ không thể ở đây được nữa, các người hãy theo ta vào trong tiểu miếu ở phía sau.

Dứt lời lão trở gót ra ngoài. Hành Si, Hành Điền theo sau lão .

Vì Tiểu Bảo nghĩ thâm :

- Việc này ta không làm song, trở về kinh biết phúc trình với tiểu Hoàng Đế thế nào ? Ta không được khoác áo choàng màu vàng thật là uổng. Chi bằng ta hãy đi theo họ xem sao.

Gã liền cùng Song Nhi theo ba nhà sư đi vào nơi toạ thiền trong tiểu miếu của Ngọc Lâm.

Ngọc Lâm dường như không để ý gì đến Vi Tiểu Bảo và Song Nhi .Lão chẳng hỏi qua một câu, đi thẳng vào ngôi xếp băng trên bồ đoàn .

Hành Si cũng ngồi xuống bồ đoàn bên cạnh.

Hành Diên ngơ ngác nhìn quanh một lúc rồi ngồi xuống phía dưới Hành Si.

Ngọc Lâm và Hành Si chấp hai tay để trước ngực, nhắm mắt lại, ngồi yên không nhúc nhích. Nhưng Hành Diên gương to cặp mắt nhìn lên không. Sau lão cũng nhắm mắt lại, hai tay chống đầu gối.

Hành Diên giữ thái độ này một lúc rồi đưa tay ra sờ cây kim chữ dựa ở bên bồ đoàn, dường như lão chỉ sợ mất nó.

Vi Tiểu Bảo nhân mặt làm trò ba bị nhìn Song Nhi rồi cũng ngồi xuống bồ đoàn .

Song Nhi ngồi tựa vào người gã .

Vi Tiểu Bảo tuy không phải là Tôn ngộ Không, nhưng tính gã hoạt bát, hiếu động chẳng khác gì con khỉ. Bây giờ phải ngồi thu hình trên bồ đoàn hàng giờ hay mấy khắc, lòng gã tức bực muốn chết.

Gã nghĩ thầm :

- Hiện giờ ta ngồi bên lão Hoàng già mà tự nhiên bỏ đi cũng không thể được.

Vi Tiểu Bảo hết ngón tả ngón hữu lại xoay mình nhìn trước nhìn sau .Gã không biết làm gì để tiêu diệt thì giờ, liền kéo tay Song Nhi mà gãi gãi vào bàn tay thị.

Song Nhi phải cố nhịn cười. Thị gờ tay lên trở Ngọc Lâm và Hành Si, ra điều bên mình còn có những người này .

Vi Tiểu Bảo cố chịu đựng được nửa giờ, chợt nghĩ ra điều gì tự nhủ :

- Lão Hoàng già dù làm hoà thượng, cũng chẳng thể nhịn đi tiểu, đi đại được. Ta chờ lão già lúc nào ra ngoài sẽ theo gót uốn ba tấc lưỡi để lừa gạt lão chạy trốn.

Gã nghĩ tới điểm này, trong lòng bình tĩnh lại một chút.

Trong tiểu miếu đang yên lặng, bỗng có tiếng bước chân vang lên. Ban đầu ở đằng xa nghe chưa rõ lắm. Sau tiếng động mỗi lúc một gần liền nhận ra một đoàn người đang chạy về phía chùa Thanh Lương.

Hành Thiền da mặt co dúm lại, thò tay nắm lấy cây kim chữ. Y giương mắt lên thấy Hành Si và Ngọc Lâm vẫn ngồi yên không cử động. Y ngần ngừ một lúc rồi buông cây kim chữ ra, nhắm mắt lại.

Bỗng nghe đoàn người xông vào chùa Thanh Lương, la ó om sòm hồi lâu không ngớt.

Vì Tiểu Bảo nhủ thầm :

- Bọn chúng không tìm ra lão Hoàng gia, chắc sẽ vào đây. thử xem lão trọc kia chống chọi bằng cách nào, hay cứ ngồi yên nhập định ?

Quả nhiên một lát sau, lũ người ồ ạt kéo vào sau núi, đến trước tiểu miếu rồi có tiếng người la :

Tiến vào tiểu miếu xục tìm thử coi.

Hành Thiền đứng bật dậy, tay cầm cây kim chữ ra đứng chắn cửa thiền phòng.

Vì Tiểu Bảo chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Dưới ánh trăng già thấy một đám đen sì lơ nhố toàn đầu người. Gã quay vào ngó Ngọc Lâm và Hành Si thì hai vị vẫn ngồi yên như tượng gỗ.

Song Nhi khẽ hỏi :

- Làm thế nào bây giờ?

Vì Tiểu Bảo khẽ đáp :

- Chờ lát nữa họ xông vào đây thì chúng ta cứu lão Hoàng gia chạy ra cửa sau.

gã dừng lại một chút rồi dặn:

- Nếu dọc đường phải tan đường lạc nhau thì cứ về chùa Linh Cảnh chờ đợi.

Song Nhi gật đầu đáp :

- Nô tỳ e rằng không công nổi ... lão Hoàng gia .

Vì Tiểu Bảo nói ;

- Chỉ cần dìu lão mà chạy chứ không cần phải công.

Đột nhiên phía ngoài có tiếng quát tháo âm âm, mỗi người nói một câu :

- Có người ở trong chùa chạy đi chạy lại .

- Bắt lấy nó !
- Đừng để chúng tiến vào .
- Tổ mẹ con cừ non ! Bắt lấy nó .

Bóng người thấp thoáng. Hai nhân vật tiến vào trong chùa, lướt qua bên mình hành Thiền, nhìn về phía Ngọc Lâm chấp tay khom lưng thi lễ rồi ngồi xếp bằng xuống đất. Hai nhân vật này là hai nhà sư mình mặc áo xám.

Cửa thiền phòng vốn chật hẹp mà thân thể Hành Thiền lại to lớn đứng choán gần hết. Bên mình Hành Thiền không còn kẽ hở, vậy mà nhà sư lướt qua rất khéo tiến vào thiền đường, dường như không đụng đến vạt áo của lão. Chẳng hiểu họ dùng cách gì mà vào phòng được.

Lúc này bên ngoài vẫn có tiếng người hô hoán om sòm. mỗi người nói một câu:

- Có người đến đó !
- Ngăn chặn lấy hắn !
- Bắt lấy nó !

Lại nghe thấy những tiếng huỳnh huých vang lên. Có người bị hất bay ra té xuống đất.

Trong thiền phòng lại hai nhà sư tiến vào không nói một câu, ngồi xuống phía sau hai nhà sư trước.

Từng đôi hoà thượng tiến vào không ngớt .

Vi Tiểu Bảo rất lấy làm thích thú. Gã tự hỏi :

- Không hiểu còn bao nhiêu hoà thượng tiến vào ? Nếu thêm mấy đôi nữa thì thiền phòng không đủ chỗ ngồi.

Nhưng đến đôi thứ chín là hết, không còn ai vào thêm nữa.

Trong đôi thứ chín này có cả Trùng Quang phương tượng ở chùa Thanh Lương.

Vi Tiểu Bảo vừa lấy làm kỳ, lại vừa vững dạ, tự nhủ :

- Thêm mười bảy nhà sư này mà võ công không kém Trùng Quang phương tượng thì bọn địch nhân nhiều đến đâu cũng không sợ nữa.

Địch nhân bên ngoài vẫn tiếp tục kêu réo cực kỳ huyền não, nhưng chẳng một ai dám xông vào.

Sau một lúc có tiếng lão già đồng đạc hỏi :

- Chùa Thiếu Lâm đã vì chùa Thanh Lương mà ra mặt. Phải chăng họ muốn gánh lấy trách nhiệm này ?

Mọi người trong thiền phòng đều không trả lời.

Lát sau lão già kia lại tuyên bố :

- Hay lắm ! bữa nay vì nể mặt Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm, chúng ta tạm gác vụ này. Anh em rút lui thôi !

Tiếng hô hoán bên ngoài kẻ gọi người đáp vang lên một hồi rồi bỏ đi hết.

Vì Tiểu Bảo ngắm nghía mười tám nhà sư. Người già đến bảy tám chục tuổi, người trẻ mới vào trạc hai mươi. Cao có, thấp có, đẹp có, xấu có. Trong áo tăng bào đều phình ra tựa hồ đem theo binh khí.

Gã nghĩ bụng :

- Bọn họ Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm, Thì ra Trùng Quang phương trượng cũng là một vị la hán. Lão trọc Ngọc Lâm không sợ hãi gì, té ra lão đã ước hẹn những tay trợ thủ ghê gớm đến bảo giá. Bọn sư sãi này ở đây toạ thiền nhập định không biết đến bao giờ cho xong ? Lão già không thể ngồi đây mãi được.

Gã đứng lên đi lại trước mặt Hánh Si, Quì xuống nói :

- Đại hoà thượng ! Đã có Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm đến hộ giá thì đại hoà thượng yên như bàn thạch rồi. Nô tài xin trở về Bắc Kinh. Lão nhân gia có điều chi dặn bảo chăng ?

Hành Si mở bừng mắt ra tùm tùm cười đáp :

- Người phải một phen tâm khổ. Người về bảo chủ đừng lên Ngũ Đài Sơn quấy nhiễu cuộc thanh tu của ta. Dù y có lên ta cũng nhất định không cho gặp mặt. Người dặn y muốn cho thiên hạ thái bình phải nhớ bốn chữ “vĩnh bất gia phú” (vĩnh viễn đừng tăng thuế khoá). Nếu y làm được bốn chữ này là có lòng thảo với ta lắm, đủ khiến cho ta được hoan hỷ.

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Nô tài xin tuân lời đại hoà thượng .

Hành Si thò tay vào bọc lấy ra một cái bao nhỏ nói :

- Đây là một pho kinh sách, người đem về giao cho chủ và bảo y : việc thiên hạ nên thuận theo lẽ tự nhiên, đừng có miễn cưỡng. Nếu tạo được phúc cho lê dân bá tánh ở Trung Nguyên càng hay lắm. Trường hợp mà trăm họ trong thiên hạ muốn chúng ta đi thì chúng ta ở đâu đến lại trở về chỗ đó .

Hành Si nói rồi khẽ vỗ vào cái bao nhỏ .

Vì Tiểu Bảo chợt nhớ câu nói của Đào Hồng Anh. Gã tự hỏi :

- Phải chăng đây cũng lại là một pho tứ thập nhị chương kinh ?

Rồi gã tự nhủ :

- Đào cô cô đã nói : bọn người Mãn Châu lúc tiến vào cửa quan đánh thiên hạ vẫn lo người họ ít, người Hán nhiều hơn gấp trăm, chưa chắc đã chiếm được giang sơn nhà Hán lâu dài. Nếu bị người Hán đuổi ra ngoài quan ải thì trong tám pho kinh sách này đã có địa đồ cất dấu bảo vật, nhờ đó mà tìm ra được. Thế rồi cứ ở ngoài quan ải sinh sống một cách bình yên.

Gã thấy Hành Si cầm bao đưa cho liên giờ hai tay ra đón lấy.

Hành Si ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Thôi ngươi đi đi !

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Xin vâng .

Gã cúi rạp xuống dập đầu lạy .

Hành Si nói :

- Bần tăng không dám, xin thí chủ đứng dậy.

Vì Tiểu Bảo đứng lên đi về phía cửa phòng. Đột nhiên gã động tính trẻ nít, quay lại nhìn Ngọc Lâm hỏi :

- Bạch lão hoà thượng ! Lão nhân gia ngồi lâu như vậy mà không mót đi tiểu ư ?

Ngọc Lâm lơ đãng như không nghe tiếng

Vì Tiểu Bảo miệng cười hi hi, khoa chân bước qua ngưỡng cửa.

Hành Si lại dặn theo :

- Ngươi về nói với chủ : Dù mẫu thân y có điều lầm lỗi thì cũng là mẫu thân. Y không được vô lễ và nhất là không được đem lòng oán hận.

Vì Tiểu Bảo đáp lại bằng một tiếng dạ .

Nhưng gã tự nhủ :

- Ta đại gì mà chuyển câu này của lão đến tai tiểu Hoàng Đế.

Vì Tiểu Bảo về đến chùa Linh Cảnh, đóng cửa phòng lại, mở bao ra coi thì quả nhiên bên trong có bộ Tứ thập nhị chương kinh, nhưng pho này bìa bọc bằng vải vàng.

Gã nghiền ngẫm những lời dặn của Hành Si thấy có những chi tiết phù hợp với những lời của Đào Hồng Anh.

Gã lẩm bẩm :

- Hành Si bảo : “ nếu trăm họ trong thiên hạ đều muốn chúng ta đi thì khi trước ta ở đâu đến lại trở về chỗ cũ”. Người Mãn Châu từ người quan ải vào Trung Nguyên nếu họ trở về chỗ cũ tức là về bên kia quan ải .

Vi Tiểu Bảo vỗ vào cái bao nhỏ nói một mình :

- Người Mãn Châu về bên kia quan ải rồi, có thể trông vào cái bao nhỏ này để độ nhật.

Gã liền tự hỏi :

- Lão Hoàng gia sai ta đưa cái bao này cho Tiểu Huyền Tử. Vậy ta có giao cho y không ? Trong tay ta đã có sẵn sáu bộ Tứ thập nhị chương kinh, nay thêm bộ này nữa là bảy. Tổng số tám bộ, ta chỉ còn thiếu một. Nếu ta giao bộ này thì e rằng mình còn sáu bộ kia cũng bằng vô dụng.

Gã nghĩ tiếp :

- Theo lời lão Hoàng gia thì dù Tiểu Huyền Tử có lên Ngũ Đài Sơn, lão cũng không cho thấy mặt. Như vậy chẳng khác gì lão đã chết rồi còn tìm đâu ra đối chứng? Đây là đồ biểu người ta đưa đến tận nhà, nếu mình không nuốt trôi thì có tội với tổ tiên nhà họ Vi .

Nhưng gã nghĩ tới tiểu Hoang Đế hết lòng tin cậy mình mà nuốt pho kinh này thì lỗi đạo bằng hữu. Trong lòng gã không khỏi áy náy.

Sau gã tự an ủi :

- Ta mà không sai Song Nhi cứu thoát lão Hoàng gia thì lão bị bọn lạt ma ở Tây Tạng bắt đem đi rồi và dĩ nhiên pho kinh này bị chúng đoạt mất. Như vậy phỏng có khác gì ta cướp lại kinh sách từ tay bọn lạt ma? ta chẳng có gì đáng thẹn với Tiểu Huyền Tử. Nói một cách khác lão Hoàng gia cảm ơn cứu mạng tặng ta pho sách cũng chưa xứng đáng. Mạng người dĩ nhiên còn quý trọng gấp trăm lần pho sách. Lão Hoàng gia có tặng ta pho sách bất quá mới trả được một phần trăm món nợ của lão, tức là còn thiếu chín mươi chín lần chưa trả. Sau này ta sẽ tìm cách đòi cho hết nợ .

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới đây cho là chí lý và yên tâm lại, không còn điều chi phải hối hận.

Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi và bọn Vu Bát xuống núi. Chuyến này gã lên Ngũ Đài Sơn được gặp mặt lão Hoang gia là không phụ lời uỷ thác của vua Khang Hy. Dọc đường gã còn được ả nha đầu Song Nhi vừa xinh đẹp vừa võ công cao cường, trong lòng gã rất lấy làm hứng thú.

Đoàn người rời khỏi chùa Linh Cảnh chừng hơn mười dặm ở trên đường núi có một vị đầu đà ở phía trước đi tới .

Lão đầu đà này thân hình cao ngều cao ngều. Lão chẳng kém ...Mãng hoà thượng Hành Thiền, nhưng lão khác Hành Thiền ở chỗ là gầy khẳng gầy kheo.

Con người Trùng Quang hoà thượng đã gầy phơi xương mà lão đầu đà nay chỉ bằng nửa người Trùng Quang. Mặt lão chỉ còn là túm da bọc xương. Hai mắt sâu hoắm, coi như xác chết. E rằng bốn tên đầu đà như thế này chập vào là một mới bằng Hành Thiền.

Đầu đà mặc áo bào vải rộng thùng thình, coi chẳng khác áo treo trên mắc.

Vì Tiểu Bảo thấy hình thù đầu đà như vậy cũng có ý khiếp sợ, không dám nhìn lâu, ngoảnh mặt ra hướng khác mắt ánh sang bên đường để nhường lối cho lão ta đi.

Ngờ đâu vị đầu đà tới trước mặt Vì Tiểu Bảo liền dừng bước lại hỏi :

- Phải chăng người từ chùa Thanh Lương về đây ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Không phải ! bọn tai hạ từ chùa Linh Cảnh tới .

Đầu đà vươn tay trái nắm lấy vai bên trái Vì Tiểu Bảo và xoay người gã lại nhìn thẳng vào mặt hỏi :

- Phải chăng chính ngươi là tiểu thái giám Tiểu Quế Tử ở Hoàng cung ?

Bàn tay lão ấn vào vai Vì Tiểu Bảo một cái, toàn thân gã liền nhũn ra không nhúc nhích được. Gã vội đáp :

- Hoà thượng nói nhăng nói càn. Thử coi lại xem tại hạ có phải là thái giám không ? Xin nói cho hoà thượng hay tại hạ là Vi công tử ở đầu đầuương Châu.

Song Nhi thấy Vì Tiểu Bảo bị đầu đà kiềm chế liền quát hỏi:

- Sao lão lại dám vô lễ với công tử nhà ta ? mau buông ngay ra !

Đầu đà lại vươn tay mặt chụp đầu vai Song Nhi nói :

- Ta nghe thanh âm ngươi cũng hiển nhiên là một tên tiểu thái giám.

Song Nhi hạ thấp vai xuống thành ra lão chụp phải khoảng không. Thị vùng ngón tay điểm vào huyệt thiên khê lão đánh “bịch” một tiếng. Thị đã điểm trúng, nhưng ngón tay tựa hồ như đụng vào thanh sắt. Đầu ngón tay đau nhói lên xuyết nữa bị gãy.

Thị không nhịn được “ối” lên một tiếng. Tiếp theo đầu vai đau ê ẩm vì bị bàn tay lớn băng cái quạt lá bồ của đầu đà nắm giữ.

Đầu đà bật lên ba tiếng cười khàn khàn nói :

- Tên tiểu thái giám này võ công khá lắm ! Thật là lợi hại!

Song Nhi vung chân trái đá “bốp” một cái vào đùi đầu đà, nhưng chẳng khác gì đá vào khối đá lớn. Thị kêu rú lên :

- úi chao !

Thị đau quá nước mắt chảy ra.

Đầu đà lại nói :

- Tiểu thái giám võ công hay quá ! Thật là lợi hại !

Song Nhi la âm lên :

- Ta không phải là tiểu thái giám. Người mới là tiểu thái giám. Trời ơi !...

Đầu đà cười hỏi :

- Người thử nhìn lại ta xem có giống tiểu thái giám không ?

Song Nhi thét lạnh lạnh :

- Buông tay mau ! Người mà không buông thì ta thoá mạ người đó.

Đầu đà nói :

- Người điểm huyệt lại còn đá vào bắp đùi, ta còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ người thoá mạ ? Võ công người cao cường như vậy, đứng là ở Hoàng cung phải đi. Ta phải xục tìm mới được...

Song Nhi cũng nói :

- Võ công lão còn cao thâm hơn ta, Vậy lão càng đứng là người hoàng cung phải đi.

Đầu đà nói :

- Tên tiểu thái giám này nói quanh nói quẩn chẳng ra làm sao cả. Ta phải đem đi mở cuộc điều tra.

Rồi lão không chờ đối phương trả lời, tay trái xách Vi Tiểu Bảo, tay mặt xách Song Nhi chạy như bay lên núi .

Vi Tiểu Bảo và Song Nhi la ó, kêu gào mà lão đầu đà cũng không lý gì đến, để mặc hai người kêu la dấy dựa.

Đầu đà hai tay xách hia người nhẹ nhàng như không có gì, chân bước rất mau.

Bọn Vu Cát thấy tình trạng này vừa ngạc nhiên, vừa kinh hãi, chúng chỉ trợn mắt há miệng chứ không dám lên tiếng.

Đầu đà men theo đường núi chạy chừng được mấy trượng rồi đột nhiên nhả chỗ triển núi không có đường mà xông thẳng lên. Lão đi giữa khoảng núi non trùng điệp mà chẳng khác gì chạy trên đất bằng .

Vì Tiểu Bảo chỉ thấy hai bên tai gió thổi vù vù tựa hồ đang dang vãn giá vũ. Gã tự hỏi :

- Tên đầu đà này ghê gớm như vậy, phải chăng hẳn là sơn thần hay quỷ quái ?

Đầu đà chạy hồi lâu rồi đặt hai người xuống đất. Lão trở tay lên cao hăm dọa:

- Nếu ngươi không nói thật thì ta xách cả hai lên đỉnh núi kia rồi liệng xuống.

Vì Tiểu Bảo nhìn theo ngón tay trỏ của đầu đà thì thấy ngọn núi này cao ngất. Đỉnh núi biến vào đám mây mù mờ mịt.

Gã sợ quá miệng lắp bắp :

- Thôi thôi ! Tiểu tử xin nói thật. Đại sư phụ ời !...Nàng ...nàng là ... của tiểu tử...

Đầu đà hỏi :

- Y là thế nào với ngươi ?

Vì Tiểu Bảo ngập ngừng đáp :

- Nàng là ...vợ của tiểu tử.

Gã vừa dứt lời, đầu đà cùng Song Nhi đều giật mình kinh hãi. Song Nhi mặt đỏ bừng lên.

Đầu đà lấy làm kỳ hỏi :

- Sao ? Y là vợ ngươi ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Tiểu tử không dám giấu giếm đại sư phụ. Tiểu tử là một công tử con nhà giàu ở thành Bắc Kinh thấy tiểu thư đây nhà ở kề bên xinh đẹp... rồi bọn tiểu tử tư tình ra hâu hoa viên chỉ non thề biển, ước hẹn việc chung thân. Gia gia nàng không bằng lòng, tiểu tử liền đưa nàng trốn đi. Đại sư phụ coi lạ mà coi. Nàng là một vị cô nương chứ không phải là tiểu thái giám. Bảo nàng là tiểu thái giám thì oan quá! Đại sư phụ không tin cứ lật mũ nàng lên coi sẽ rõ.

Đầu đà lột mũ Song Nhi lộ ra mớ tóc mây xinh đẹp.

Thời bấy giờ hết thấy đàn ông trong thiên hạ, chỉ trừ sư sãi, đạo sỹ, đầu đà là cạo trọc còn thì cạo nửa sau.

Mái tóc Song Nhi thật dài soã xuống hai vai. Vây đúng là gái không sai nữa.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Đại sư phụ ! tiểu tử năn nỉ đại sư phụ, đừng đưa lên quan. Làm như vậy chắc bọn tiểu tử phải chết uống. Tiểu tử nguyện ý dâng một ngàn lượng bạc. Xin đại sư buông tha bọn tiểu tử làm phúc.

Đầu đà hỏi :

- Người nói vậy thì không phải thái giám thật ư ? có khi nào thái giám lại đem khuê nữ nhà người ta đi trốn? hừ hừ ! người còn nhỏ tuổi mà đã lớn mật đến thế !

Đầu đà vừa nói vừa buông Vi Tiểu Bảo ra. Lão hỏi tiếp :

- Các người lên núi Ngũ Đài Sơn làm gì ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Bọn tiểu tử tới chùa Linh Cảnh van vái đức bồ tát, xin ngài phù hộ cho chàng công tử lạc lõng đồ Trạng Nguyên. Sau này nàng ...làm vợ tiểu tử sẽ thành nhất phẩm phu nhân.

Những điển tích “Hậu hoa viên chỉ non thê biển”, “Công tử phiêu bạt đồ Trạng Nguyên” gã đã được nghe thầy đồ ở Dương Châu nhắc tới nhiều lần.

Đầu đà ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu vậy là ta nhận lầm người. Thôi các người đi đi !

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói :

- Đa tạ đại sư .

Gã dắt tay Song Nhi xuống núi .

Nhưng gã vừa đi được mấy bước, đầu đà gọi giật lại :

- Không phải ! Này này ! Hãy trở lại đã ! Tiểu cô nương kia ! Võ công cô rất cao thâm đã điểm ta một chỉ lại đá ta một cước, đến bây giờ hãy còn đau.

Lão vừa nói vừa sờ huyết thiên khê ở sau lưng rồi hỏi tiếp :

- Ai truyền thụ võ công cho cô ? Cô thuộc gia phái nào ?

Song Nhi không quen nói dối, thị đỏ mặt lên, lắc đầu không đáp .

Vi Tiểu Bảo đỡ lời :

- Võ công của nàng là võ công gia truyền. Chính mẫu thân nàng đã truyền thụ cho nàng .

Đầu đà lại hỏi :

- Tiểu cô nương họ gì ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Cái đó ...hì hì ... nói ra có điều bất tiện.

Đầu đà hỏi :

- Làm sao mà bất tiện ? Nói mau đi !

Song Nhi đáp :

- Bọn ta họ Trang.

Đầu đà lắc đầu hỏi :

- Họ Trang ư ? Không phải. Cô gạt ta rồi. Người họ Trang không ai có võ công cao thâm thì làm sao mà dạy con gái đến trình độ này được?

Vì Tiểu Bảo cười hỏi :

- Trong thiên hạ biết bao nhiêu cao thủ, làm sao đại sư biết hết được ?

Đầu đà tức giận hỏi :

- Ta hỏi tiểu cô nương, ai mượn người xen vào ?

Đầu đà vừa nói vừa khẽ đẩy vai gã một cái.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>